

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **KONREO, v. o. s.**, IČO 04706498, sídlem Dobrovského 1310/64, Brno, insolvenční správkyň společnosti FAU s. r. o., v konkursu, IČO 49610431, sídlem Pekařská 1639/79a, Opava – Kateřinky, zastoupená JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem, sídlem Českobratrská 1403/2, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, sídlem Budějovická 7, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. května 2017 č. j. 11572-2/2017-900000-302, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. prosince 2020 č. j. 22 Af 76/2017 - 98,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši **5 000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Alfréda Šrámka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### Odůvodnění:

#### I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále též „celní úřad“) ze dne 13. září 2016 č. j. 18029-32/2016-570000-11 bylo společnosti FAU s. r. o. vydáno povolení k provozování daňového skladu a současně bylo zrušeno původní povolení ze dne 8. prosince 2015. Společnost FAU podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, neboť nesouhlasila s novým rozsahem povolení.

[2] V nyní posuzované věci jde o pozdější zastavení tohoto odvolacího řízení pro bezpředmětnost. Pro pochopení kontextu je však třeba uvést další informace o událostech, ke kterým v inkriminovaném období a později docházelo.

[3] Nejprve, o více než rok dříve, byla společnost FAU rozhodnutími Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 22. dubna 2015 a 7. srpna 2015 vyzvána jako ručitel k úhradě nedoplatku na dani z přidané hodnoty za dlužníka společnost VERAMI International Company s. r. o. (dále též „ručitelské výzvy“). Odvolání společnosti FAU proti těmto rozhodnutím zamítlo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutími ze dne 22. září 2016 a 13. října 2016, která ovšem později zrušil Krajský soud v Brně (rozsudek ze dne 9. května 2019 č. j. 29 Af 102/2016 - 335).

[4] Zásadní vliv na poměry společnosti FAU měly související události z konce září 2016. Dne 23. září 2016 a 30. září 2016 vydaly celní úřad a Specializovaný finanční úřad vůči společnosti FAU zajišťovací příkazy k zajištění úhrady daní v celkové výši přesahující 540 milionů Kč. Zajišťovací příkazy byly vykonány okamžitě. Odvolání proti zajišťovacím příkazům vydaným Specializovaným finančním úřadem zamítlo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 20. října 2016. Žalovaný rozhodnutími ze dne 10. listopadu 2016 a 12. prosince 2016 změnil zajišťovací příkazy vydané celním úřadem jen nepatrně (tak, že určil lhůtu splatnosti v délce tří dnů), ve zbytku odvolání společnosti FAU zamítl.

[5] Pro kontext je vhodné uvést, že rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství z 20. října 2016 a zajišťovací příkazy vydané Specializovaným finančním úřadem dne 23. září 2016 následně zrušil Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“), a to rozsudkem ze dne 14. června 2017 č. j. 22 Af 9/2017 - 84; kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. listopadu 2017 č. j. 4 Afs 140/2017 - 54. Rozsudkem ze dne 22. května 2018 č. j. 22 Af 8/2017 zrušil krajský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 10. listopadu 2016 a 12. prosince 2016 i jemu předcházející zajišťovací příkazy vydané celním úřadem ze dne 23. září 2016 a 30. září 2016. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku také Nejvyšší správní soud zamítl (rozsudek ze dne 28. března 2019 č. j. 10 Afs 172/2018 - 42).

[6] Dne 23. září 2016, tedy ve stejný den, kdy vydal zajišťovací příkazy, celní úřad zahájil z moci úřední řízení o zrušení povolení k provozování daňového skladu ze dne 13. září 2016. Dne 12. října 2016 pak celní úřad rozhodnutím č. j. 116908-9/2016-570000-11 toto povolení zrušil z důvodů ekonomické nestability a ztráty bezdlužnosti společnosti FAU. Ta podala i proti tomuto rozhodnutí odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. března 2017 č. j. 539-4/2017-900000-302 odvolání zamítl. I toto rozhodnutí později krajský soud rozsudkem ze dne 17. června 2019 č. j. 22 Af 56/2017 - 77 zrušil.

[7] Nyní zpět k vlastní věci posuzované v tomto řízení. **Protože bylo 12. října 2016 zrušeno rozhodnutí o povolení k provozování daňového skladu vydané 13. září 2016, proti němuž společnost FAU původně podala odvolání, celní úřad rozhodnutím ze dne 21. října 2016 č. j. 115562-10/2016-570000-11 odvolací řízení zastavil pro bezpředmětnost podle § 106 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.** Odvolání společnosti FAU proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v návěti, přičemž konstatoval, že vedení odvolacího řízení proti rozhodnutí o povolení daňového skladu, které bylo zrušeno, postrádá smysl.

[8] Společnost FAU podala proti rozhodnutí žalovaného ve věci zastavení odvolacího řízení žalobu, kterou krajský soud nejprve usnesením ze dne 22. září 2017 č. j. 22 Af 76/2017 - 36 odmítl jako návrh podaný osobou zjevně neoprávněnou. Na

pokračování

majetek společnosti FAU byl totiž ještě před podáním žaloby prohlášen konkurz, a žalobu tak měl dle názoru krajského soudu podat insolvenční správce. Toto usnesení zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. února 2018 č. j. 6 Afs 328/2017 - 33 kvůli pochybnostem, zda žalobu podala společnost FAU, či její insolvenční správkyň, společnost KONREO, v. o. s.

[9] Krajský soud následně dotazem na zástupce žalobkyně zjistil, že žalobu skutečně podala společnost KONREO jako insolvenční správkyň společnosti FAU.

[10] Rozsudkem ze 17. června 2019 č. j. 22 Af 76/2017 - 71 krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zohlednil zrušení zajišťovacích příkazů a ručitelských výzev i svůj vlastní rozsudek ze dne 17. června 2019 č. j. 22 Af 56/2017 - 77, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ve věci zrušení povolení společnosti FAU k provozování daňového skladu (body [5] a [6] výše). Všechny tyto okolnosti sice nastaly až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, krajský soud však shledal důvody pro prolomení vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu, vyjádřenou v § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Věcně se krajský soud obecně ztotožnil se žalovaným, že odvolací řízení se stane bezpředmětným, pokud je odvoláním napadené rozhodnutí zrušeno. Podle krajského soudu však „výjimku z uvedeného pravidla představuje případ, kdy je takové zrušení jen výsledkem nezákonné činnosti státních orgánů, nikoli výsledkem jednání či opomenutí daňového subjektu.“

[11] Tento rozsudek krajského soudu však zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. září 2020 č. j. 6 Afs 176/2019 - 31, neboť dospěl k závěru, že projednávaný případ nelze podřadit pod žádnou z výjimek z pravidla vyjádřeného v § 75 odst. 1 s. ř. s. Není zde žádná norma s aplikační předností (na rozdíl od věci, v níž rozhodl rozsudkem č. j. 6 Afs 177/2019 - 30 z 26. listopadu 2020) či zjevné pravidlo vyvěrající z ústavního pořádku, které by zpochybňovalo aplikaci tohoto ustanovení, ani podobnost s výjimkami, které doposud dovodila judikatura. Rozhodnutí o zrušení povolení k provozování daňového skladu nelze považovat za rozhodnutí podmiňující zastavení odvolacího řízení v nyní projednávané věci. Krajský soud tedy neměl přihlížet ke skutečnostem, které nastaly až po vydání rozhodnutí žalovaného. Nově nastalý skutkový stav navíc krajský soud nehodnotil komplexně.

[12] Krajský soud následně v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že v den vydání rozhodnutí žalovaného bylo povolení žalobkyně k provozování daňového skladu zrušeno pro ztrátu bezdlužnosti a ekonomickou nestabilitu žalobkyně. Žalovaný na tuto situaci správně reagoval zastavením odvolacího řízení pro bezpředmětnost.

## II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[13] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž vyjádřila nesouhlas se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 176/2019 - 31, z nichž krajský soud vyšel, aniž by vypořádal stěžovatelčiny argumenty proti nim. Stěžovatelka považuje svoji kasační stížnost za přípustnou, neboť

v opačném případě by nemohla nijak polemizovat se závěry Nejvyššího správního soudu. Dle názoru stěžovatelky krajský soud původně zcela správně v reakci na zrušení rozhodnutí o zrušení povolení k provozování daňového skladu zrušil i rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání proti povolení k provozování daňového skladu. Jde o řetězící se rozhodnutí. Výklad zaujatý Nejvyšším správním soudem považuje stěžovatelka za formalistický, odepřel jí efektivní ochranu jejích práv. Cílem stěžovatelky nebylo dosáhnout deklarace nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, nýbrž obnovit stav před jeho vydáním. Náhrada škody k nápravě nezákonného stavu nestačí. Skutečnost, že stěžovatelka může požádat o nové povolení k provozování daňového skladu, není důvodem pro odepření soudní ochrany. Pravidlo vyjádřené v § 75 odst. 1 s. ř. s. mělo být prolomeno s ohledem na ochranu vlastnického práva stěžovatelky a jejího práva podnikat. Stěžovatelka dále namítla, že i když krajský soud vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, mohl si učinit úsudek o zákonnosti rozhodnutí o stanovení daně, která způsobila stěžovatelčin úpadek. Krajský soud nemůže být vázán závěry správních orgánů.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka se v žalobě domáhala zohlednění skutečností, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud vyšel ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, že takový postup nebyl v této věci možný, čímž dostatečně odpověděl na žalobní námítky. Žalovaný dále upozornil, že stěžovatelka nepřipustně polemizuje se závěry Nejvyššího správního soudu. Považuje za absurdní, že by mohl krajský soud hodnotit zákonnost rozhodnutí, z nichž byl žalovaný povinen vycházet. Žalovanému není zřejmé, jaké pochybení by mu krajský soud vytýkal v případě, že by dospěl k závěru o nezákonnosti takových rozhodnutí. Stěžovatelka popírá presumpci správnosti správních aktů.

[15] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovatelce na vědomí.

### III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není přípustná.

[17] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost proti *rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. O této podmínce přípustnosti kasační stížnosti krajský soud účastníky řízení ve svém rozsudku řádně poučil.

[18] Účelem citovaného ustanovení je zabránit tomu, aby se Nejvyšší správní soud znovu nemusel zabývat věcí, „u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil“ (nález Ústavního soudu ze dne 8. června 2005 sp. zn. IV. ÚS 136/05, N 119/37 SbNU 519). Nejvyšší správní soud je totiž vázán právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. července 2008 č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

pokračování

[19] Stěžovatelka se kasační stížností otevřeně pouze snaží zvrátit závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 176/2019 - 31, o němž krajský soud svůj zamítavý rozsudek opřel. To ovšem není možné. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku rozhodoval o kasační stížnosti žalovaného, který zpochybňoval původní právní názor krajského soudu, že lze zohlednit *ex post* zjištěnou nezákonnost rozhodnutí o zrušení povolení k provozování daňového skladu (jakož i dalších rozhodnutí, která předcházela zastavení odvolacího řízení, jež je předmětem tohoto řízení), což bylo nosným důvodem původního rozhodnutí krajského soudu, které stěžovatelce vyhovělo. Stěžovatelka měla možnost se k této otázce vyjádřit v rámci řízení o kasační stížnosti žalovaného, avšak nevyužila jí (jak je uvedeno v bodě [18] rozsudku č. j. 6 Afs 176/2019 - 31). Svou procesní pasivitu však již nyní nemůže dohánět v opakované kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. března 2021 č. j. 6 Afs 229/2020 - 59). Stěžovatelka tvrdí, že jinak nemůže „polemizovat se závěry Nejvyššího správního soudu“, přehlíží však, že proti rozsudku Nejvyššího správního soudu nejsou opravné prostředky přípustné, což je důvodem citovaného ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. o nepřipustnosti další kasační stížnosti.

[20] Námitku, že si měl krajský soud i při posuzování věci podle skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, předběžně učinit úsudek o zákonnosti rozhodnutí, která předcházela vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, stěžovatelka neuplatnila v žalobě, ač tak učinit mohla, a tudíž je tato námitka nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Jde navíc o námitku zcela neopodstatněnou, neboť v době vydání rozhodnutí žalovaného dříve vydaným rozhodnutím svědčila presumpce správnosti (dokud nebyly zrušeny, bylo na ně třeba nahlížet jako na správné a zákonné – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. srpna 2009 č. j. 9 As 96/2008 - 44).

#### IV. Závěr a náklady řízení

[21] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 104 odst. 3 písm. a) ve spojení s 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[23] Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, rozhodl Nejvyšší správní soud zároveň o vrácení již zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč stěžovateli (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2021

JUDr. Tomáš Langášek  
předseda senátu